

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Quod dispendiu[m] spiritualis profectus, seu amissio temporis, ex mundi
amore proueniens, ad despectu[m] mu[n]di inducere debet.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

DIONYSII CARTH.

potest. Idcirco quo minus circa deum occupatur
atq; afficitur: eo plus in terrenis & vanis effun-
ditur. Deniq; teste Bernardo, diuitiarum amor
Bernard^o infatiabilis, longe plus desiderio torquet, q̄ visu
suo hominē ipsum refrigeret. Labor enim secun-
Valerius dum Valerium est in acquirendo, timor in possi-
dendo, dolor in amittendo. Sed & autum illum
plus cruciat, apud quem largius inuenitur. Vt er-
go mente quieta deo que as seruire, tumultuātia
mundi negocia, corporales delirias, fallentes di-
uitias fuge, soli deo adhære, vt ipse sit gaudium
tuum, & requies, cantesq; veraciter cum Psal-
Psalm. 61 mista: In deo salutare meum, & gloria mea: de-
us auxiliū mei, & spes mea in deo est. Tempora-
libus vero gaudent qui bona diuina cœlestia &
æterna desiderare non norunt.

Quod dispendium spiritalis profectus, seu
amissio temporis, ex mundi amore proueni-
ens, ad despectum mundi inducere debet.

Art. XXII.

Mar. 24.

Igilate (nescitis enim quando domi-
nus veniat: sero, aut media nocte,
an galli cantu) ne quum venerit
pente, inueniat vos dormientes. Vi-
dete, vigilate, & orate. Quantū de-
um, vitamq; futuram in patria di-
ligimus: tātum ea quæ nos a diuinitatis vnione
æternæq; beatitudinis adeptione impediunt, vi-
tare debemus. Quid autem eatenus impedit nos
ab his, sicut diuitiæ, atq; delitiæ mundi, honores,
vanitates, prosperitatesq; seculi? Quibus homo
inuentus, non solum sibi tempus ad poenitendum
concessum, miserabiliter perdit, et infructuose ex-
pendit, sed insuper multa quotidie vicia incidit
peccat

DE ARCTA VIA SALV. 47.

peccata committit, dei nō meminit, debita quo-
 que omittit, & innumerabilia salutis impedi-
 ta incurrit. Hinc in euangelio loquitur Christus,
 Quam difficile qui diuitias habent regnum dei
 intrabunt; Diuitie siquidem iam possessæ, diffi-
 culter spernuntur. & terrena arctius diligunt a de-
 pta quā constringunt cupita. Hinc certe qui multi-
 plicandis diuitijs incumbunt: alterius vitæ gau-
 dia quærere negligunt. Cunctis soliditatem peren-
 nitatis non p̄sant: exilium tanquā patriam amāt,
 ac reputant. Denique amator seculi quanto plus
 dei obliuiscitur: tanto plus a deo relinquitur, &
 eius anima induratur. Hinc autem contingit, quod
 nulla quæ dei sunt veraciter diligit, superna non
 concupiscit, ac per hoc miserabili modo quanto
 quotidie peior efficitur, tanto securior redditur.
 Cunctis vnde sit lapsus non aspicit, nec futura sup-
 plicia expauescit: quantum sit lugendus ignorat.
 Quo enim malis & vanis magis adhæret, eo mi-
 nus recognoscit bona quæ perdit, & magnā pu-
 tat felicitatem mundanā: nunc ad votum flore-
 re, non formidans, nec p̄uidens sempiterna sup-
 plicia, quæ cogetur mox sustinere. Solus ille conspi-
 cit nihil esse quod floret iniquis: qui ab amore secu-
 li abstulit gressum mentis. Cum siquidem eterna
 retributio cogitatur: p̄sens gloria quæ sit nulla co-
 gnoscitur. Qui autem cor in p̄senti bus fixit: fu-
 tura impiorum supplicia non perpendit, sed fal-
 sis intumescit diuitijs, gaudetque cum stendus sit,
 subiectus sceleribus. Nulla verior miseria, quæ fal-
 sa ac vana læticia. Et tanto quis amplius forin-
 secus gaudet: quanto intrinsecus sui ipsius recor-
 dationem non habet. Hæc ex verbis Gregorij
 sumpta sunt, Ex quibus charissime elicis, quam
 pericu

Mat. 19.

Mar. 10.

G

DIONYSII CARTHV.

periculosum sit, maxime clericis his terrenis implicare affectum. Sed forte intendis diuitijs non inordinate vti aut affici, nec inter seculares & vagos seculariter conuersari, nec in epulis delictari, nec hominum honore, fauore, aut laudibus delectari. Fateor si hoc pores, magna valde perfectio est: quæ vix a virtuosus videtur posse continuari. Porro quam rarum atq; difficile sit hoc ipsum attende. Ait namq; Gregorius, Pene semper epulas concomitatur voluptas. Dum enim corpus in refectionis delectatione resoluitur: contigit ad inane gaudium relaxatur. Proinde Valerius ait: Diues in superfluitate resoluitur, & iactantia effrenatur, currit ad libitum, corrumpit ad illicitum, fiuntq; instrumenta poenarum, quæ fuerunt oblectamenta culparum. Verum an corpus tuum delicate & molliter nutrias, & solam necessitatem vel vtilitatem, non voluptatem requiras: tu ipse examines. Sed audi Gregorium, Sicut impossibile est, inquit, ignem inflammari in aqua, sic impossibile est cordis compunctionem vigere in delictijs. Contraria enim sunt hæc & mutuo sui preëmptoria. Præterea temporis nobilitatē perpende, & noli illud in vanitatem expendere, infructuose transire, vitiose deducere. Sed sanctorum patrum audi doctrinam docerium. Nemo nostrum parui æstimet tempus, quod in verbis cõsumitur ociosis. Volat verbum irreuocabile, volat tempus irremeabile, nec aduertit insipiens quid amittat. Licet fabulari, dicunt, donec hora pertranseat. O donec prætereat hora, quam tibi ad agendam poenitentiam, ad obrinendam gratiam, ad acquirendam gloriam, miseratio conditoris indulsit. Donec pertranseat tempus, in quo

Gregor.

Valerius.

Gregori.

quo diuinam propitiare debueras pietatem, pro
perare ad angelicam societatem, suspirare ad
amissam cœlestem hereditatē, aspirare ad pro-
missam felicitatem, excitare tuam remissam vo-
luntatem, flere commissam iniquitatem. Atqui
secundum Bernardum: nil preciosius tempore, et
nil nunc vilius reputatur. Transeunt dies salutis
& nemo recogitat. Nunc ergo mi charissime fra-
ter omni sero seu hora qua te compones quieti,
reuele in animo quomodo diem expenderis,
quid mali commiseris, quid boni omiseris, quan-
ta bona facere potuisti, sed neglexisti, quomodo
deum inhonorasti, quomodo demoni peccando
placuisti, quomodo animam tuam lesisti, & an-
gelo tuo displicuisti, quantum appropinquasti in-
ferno. Tunc autem de bonis peractis deo grati-
as age. De malis toto doleas corde, emendatio-
nem propone, eamq; diligenter prosequere.

Bernard.

Considera nunc quod peccatores, q̄ iam tēpus in-
mundi vanitate expendunt, in hora diræ mortis
querent vnius diei, vel horæ inducias ad pœni-
rendum, quam & tunc malleūt potius accipere,
quam massam auri tam magnam, quantum est
mundus sensibilis. Recordare quod in die iudicij
omne tempus tibi impensum requiretur a te qua-
liter sit expensum vsq; ad momentum & oculi
nictum. Sit ergo in corde cogitatio bona, in
ore lectio sacra, in manibus operatio virtuosa:
vt quiscunq; inimicus accesserit, inueniat
te armatum. Quem enim ociosum iau-
nerit, tentare non cessat. Quod si
tam malum est orium: quan-
to peius est vitiosum
negotium.

G ij De con-